

стор.4

ТВОЇ СПРАВИ ЗВУЧАТЬ ТАК ГОЛОСНО, ЩО Я НЕ ЧУЮ ТВОЇХ СЛІВ.

стор.5

ПООБІЦЯЛА БОГУ: «ЯКЩО ВНУК ПОВЕРНЕТЬСЯ ЖИВИМ, ТО ПРИЙМУ ХРЕЩЕННЯ».

стор.8

РУШІЙНА СИЛА

Образа, заздрість, ненависть, які зародилися в минулому, можуть стати потужною рушійною силою, яка керує людиною сьогодні.

ГОЛОС

НАДІЇ

ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ...

№4 квітень 2026

виходить з лютого 1991 року

voice.org.ua

ДУХОВНІ ІСТИНИ

ДРУЖБА МІЖ ЛЮДИНОЮ І БОГОМ

«Наступного дня стояв знову Іван та двоє з учнів його. І, поглянувши на Ісуса, що проходив, він сказав: Ото Агнец Божий! І почули два учні, як він говорив, та й пішли за Ісусом. А Ісус обернувся й побачив, що вони йшли за Ним, та й каже до них: Чого ви шукаєте? А вони відказали Йому: Равві, що означає: Учителю, де Ти живеш? Він говорить до них: Ходіть і побачте! Ті пішли та й побачили, де Він жив, і в Нього той день перебули. Було ж коло години десятої» (Ів. 1:35-39).

Ця розмова Ісуса Христа з учнями подібна до звичайної розмови людей, які хочуть познайомитися. Зазвичай ми запитуємо, як звати, де живеш, ким працюєш... Та одна риса робить цю розмову незвичною. На запитання «Де Ти живеш?» замість того, щоб назвати населений пункт, вулицю, номер будинку, — Ісус відповідає: «Ходіть і побачте!»

Погодьтеся, ми майже ніколи не запрошуємо в гості ледве знайомих людей. Ми відчиняємо двері власних осель друзям, яким довіряємо. Про що говорить цей жест довіри з боку Божого Сина? Він із самого початку Свого служіння на землі хотів близького спілкування з

людьми. Він хотів їм відкритися, стати близьким і зрозумілим. Що ми бачимо, коли приходимо один до одного в гості? Побут, книги, уподобання, інтер'єр... Дозвольте запитати: чи любите ви несподіваних гостей? Буває, коли вдома щось не прибрано, а раптом приходять гості — ми вибачаємося, намагаємося навести лад в екстремному порядку. Іншими словами, наша оселя — це сокровенна територія. Якщо ми вже когось туди пускаємо, значить, ця людина для нас далеко не чужа. Отже, учні пішли разом із Ісусом і провели той день разом із Ним.

Але цікаво те, що сталося далі! Один із них, Андрій, приходив до свого рідного брата Петра й каже: «Ми знайшли Месію!» Филип знаходить свого друга Нафанаїла і переконає: «Ми знайшли Месію!» Не описано, про що розмовляв Божий Син із учнями протягом того дня. Але навряд Ісус їх цілий день переконував, що Він — Месія. Найчастіше діла людини говорять більше за слова. Учням вистачило просто побути в присутності Божого Сина, побачити Його помешкання, спосіб життя, щоб отримати непопорушну впевненість — це справді Месія, Пророк!

Інколи люди кажуть: «Я не розумію Бога, Він для мене далекий, невідомий!» Найчасті-

ше причина в тому, що людина знає про Бога тільки з чужих розповідей, проповідей. І ніколи сама не спробувала Його пізнати ближче — через молитву, читання Божого Слова. Не можна судити про когось лише з чужих слів. Щоб познайомитися ближче, щоб адекватно зрозуміти певну людину, потрібне регулярне особисте спілкування. І часто, коли людина переживає Божу присутність, їй не потрібно більше ніяких особливих доказів, це та впевненість, яка приходиться на рівні серця.

Іноді люди кажуть: «Я не можу читати Біблію, вона для мене надто складна! Я не можу в ній нічого зрозуміти...» Мені це нагадує такий випадок. Навчаючись у університеті, я мав нагоду спілкуватися з одним відомим волинським письменником. Пам'ятаю, до зустрічі з ним його твори здавалися мені складними й незрозумілими. Та познайомившись особисто, дізнавшись про те, що довелося пережити цьому мужньому чоловікові, я став розуміти його творчість. Буває, людина не може сприйняти Біблію, бо не спробувала спочатку пізнати її Автора, не усвідомлює Божої любові до неї, того, що вона Богові дорогоцінна.

Сторінка 2

ІНТЕРВ'Ю

МИ З ДИТИНСТВА МРІЯЛИ ПРО МІСІЮ

Руслан і Аня Наумці служать у с. Троковичі Житомирської області. Обоє вихідці з багатодітних сімей, обоє з дитинства мріяли стати місіонерами. Спілкуємося з подружжям про виклики служіння під час війни, про здобутки й втрати, про надію на Бога, яка тримає в найскладніші моменти.

Сторінка 6

ДОРОЖНІ НОТАТКИ

ВАРШАВА - ЦЕ БЛИЗЬКО

26-29 березня 2026 року почесний директор місії Микола Синюк здійснив поїздку в Польщу, де викладав у біблійній школі та взяв участь у рукопокладенні пастора в новоутвореній місіонерській церкві. Детальніше — у дорожніх нотатках служителя.

Сторінка 3

ДУХОВНІ ІСТИНИ

ДРУЖБА МІЖ ЛЮДИНОЮ І БОГОМ

Продовження, початок на стор 1.

Новий Заповіт наскрізь пронизаний бажанням Бога мати особисті стосунки з кожною людиною, бути другом кожному! Ось ще один приклад: «Ви друзі Мої, якщо чините все, що Я вам заповідую. Я вже більше не буду рабами вас звати, бо не відає раб, що пан його чинить. А вас назвав друзями Я, бо Я вам об'явив усе те, що почув від Мого Отця» (Ів. 15:14, 15).

Наприкінці Свого шляху, коли вже надходив час розлуки з учнями, а саме на Таємній Вечері, після якої Божий Син мав бути схопленим і розп'ятим, Ісус знову наголошує на головному: «Ви друзі Мої! Це те, для чого Я прийшов!» Не просто, щоб спасти від пекла, зцілити, змінити ваше життя на краще...

Аналізуючи прочитані слова, варто звернути увагу на два обов'язкові складники дружби. По-перше: «якщо чините все, що Я вам заповідую» — тобто дружба передбачає взаємоповагу. Якщо я хочу з кимось дружити, то не можу не рахуватися з його потребами, бажаннями, вимогами. І друге: «бо Я вам об'явив усе те, що почув від Мого Отця» — тобто дружба передбачає відвертість. Якщо ми друзі, у мене немає від тебе таємниць. Друзі довіряють один одному найбільш сокровенні речі, глибоко цінують один одного, бояться завдати болю іншому. Дружба неможлива без спілкування, тому, не маючи молитовного спілкування з Богом — ми не можемо бути друзями. Другові цікава й важлива моя думка, тому якщо я не цікавлюся Божими порадами в Біблії, я не можу бути Його другом. Насамкінець дружба — це самопожертва. Якщо я не жертвую своїм часом, фінансами, зусил-

лами заради Господа, навряд чи це можна назвати дружбою.

Можливо, хтось скаже: «Я надто грішний, недостойний, щоб Бог назвав мене Своїм другом». Пробачте, але це не вам вирішувати. Бог уже назвав вас Своїм другом, якщо тільки ви захочете зробити крок назустріч. Бути другом людині — це рішення, яке Бог уже давно прийняв, пославши у світ Свого Єдинородного Сина Ісуса Христа: «Ніхто більшої любови не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх!» (Ів. 15:14, 15).

Я хотів би, щоб ми дали собі відверту відповідь: «Чи можна назвати мої стосунки з Богом близькими, дружніми? Що мене віддаляє від Бога? Що залежить від мене в цих стосунках?» Думаю, ви не раз чули, що нас розділяє з Богом гріх. Але я хочу сказати дещо глибше. Власне, навіть не гріх віддаляє нас від Бога, а наша нещирість, небажання йти Йому назустріч. У дитинстві в мене був друг. Мій найкращий друг, із яким ми були, як

кажуть, «нерозливвода». Якось я став помічати, що він каже мені неправду. Згодом довелося переконатися в цьому, переживши болісну зраду від нього. Після цього ми стали практично чужими. Майже не спілкувалися й бачилися дуже рідко. Роздумуючи про цей випадок, я завжди ловив себе на думці, що якби він визнав свою неправоту, вибачився, я, звичайно, пробачив би — і наші стосунки могли б налагодитися. Та він зробив вигляд, ніби нічого не сталося. Іноді ми займаємо таку ж позицію в стосунках із Богом. Ми забуваємо, що наші гріхи завдають Йому болю, живемо своїм життям, роблячи вигляд, що нічого не трапилось, ігноруючи Його.

Пам'ятаймо, що зробив для кожного з нас Ісус Христос, запропонувавши найвищу дружбу на цій землі — дружбу людини й Бога! Хочу побажати нам усім, дорогі читачі, міцної дружби з нашим Господом Ісусом Христом.

Дмитро ДОВБУШ

ВИПУСК СТУДЕНТІВ ВОЛИНСЬКОЇ БІБЛІЙНОЇ ШКОЛИ

30 березня на базі Церкви «Джерело життя» відбувся урочистий випуск студентів 28-го набору Волинської біблійної школи.

53 молоді людини завершили навчання й отримали свідоцтва. Більшість випускників обрала реалізувати

вивчене під час місіонерської праці.

Підтримати майбутніх працівників й помолитися за них приїхало багато гостей, зокрема директор ВБШ, єпископ Величко В. І.; старший пресвітер ВОО УЦХВЕ Рибак П. А.; заступник старшого пресвітера

області в Камінь-Каширському регіоні Карпович П. Д.; заступник старшого пресвітера в Ковельському регіоні Колотюк О. В.; перший заступник старшого пресвітера Паламарчук О. Ю., а також пресвітер Церкви Благодатної Трійці міста Сакраменто — Лінник П. М.

НОВИНИ ЦЕРКОВ ХВЕ ВОЛИНИ

22 березня в Церкві «Віфанія» міста Луцьк відбулося членське зібрання, на якому обрали шістьох братів на дяконське служіння. Ними стали **Дацик Ярослав, Садовник Вадим, Лихач Дмитро, Дроган Роман, Прус Олександр, Корінчук Ілля.**

Членське зібрання відвідали заступник старшого пресвітера Волинського обласного об'єднання УЦХВЕ Бас С. О., а також заступник старшого пресвітера в Луцькому регіоні Сахнюк А. М.

29 березня в церкві села Мочалки, що входить до складу Турійської селищної громади, відбулося святкове зібрання з нагоди рукопокладання на служіння дякона **Кота Дмитра Івановича**. Священнодію звершували заступник старшого пресвітера ВОО УЦХВЕ Бас С. О., старший пресвітер у Володимирському регіоні Лаць П. І., член обласної ради Паламарчук В. І. та Шклярчук С. С., а також пастор церкви села Пульмо Саган М. О. та пастор місцевої церкви Кот І. К.

6 квітня в церкві селища Торчин відбулося особливе пасхальне зібрання, на якому рукопоклали на дяконське служіння трьох братів — **Сергія Михалюка, Василя Михалюка, Богдана Войтовича.**

Священнодію звершували перший заступники старшого пресвітера ВОО УЦХВЕ Олександр Паламарчук, другий заступник — Сергій Бас, а також заступник старшого пресвітера в Луцькому районі Андрій Сахнюк зі служителями місцевої церкви Василем Паламарчуком, Юрієм Шклярчуком та пресвітер церкви села Куликовичі Володимир Войтович.

19 квітня в Церкві «Сіон» міста Луцька на членському зібранні обрано на служіння дякона **Матвієнка Віктора Аркадійовича**, а на служіння благовісника — **Савчука Миколу Миколайовича.**

19 квітня в церкві села Рудники відбулося святкове зібрання з нагоди рукопокладання на пресвітерське служіння **Гальчика Степана Андрійовича**, а на дяконське — **Мельничука Юрія Васильовича**. Священнодію звершували старший пресвітер ВОО УЦХВЕ Рибак П. А., другий заступник старшого пресвітера Бас С. О., старший служитель у Маневичькому регіоні Сокол О. В.; члени обласної ради Ковердюк В. Я. та Величко О. О.

19 квітня в церкві селища Колки рукопоклали на пресвітерське служіння **Кушніра Святослава Валентиновича**. Священнодію звершували старший пресвітер ВОО УЦХВЕ Рибак П. А.; його другий заступник Бас С. О.; старший служитель у Маневичькому регіоні Сокол О. В.; члени обласної ради Ковердюк В. Я., Величко О. О., а також Клець В. М.

Калуш Олександр Васильович передав служіння пресвітера та отримав статус почесного служителя. Церква та старші служителі щиро вдячні Олександру Васильовичу за багаторічну плідну пасторську працю на благо церкви.

ДОРОЖНІ НОТАТКИ

ВАРШАВА - ЦЕ БЛИЗЬКО

Продовження, початок на стор 1.

ФОТО НА ЗГАДКУ

Коли дороги стають частиною твого життя, то вже якось незатишно почуватися, довго затримуючись на одному місці. Проте вже в перші години подорожі ловиш себе на думці: я скоро повернуся додому.

Дорога до Устилуга досить пристойна, хоча навігатор час від часу попереджає про ями. На блокусту перед Володимиром дебелий дядечко зазирає у відкрите віконце авто і з розумінням киває: бачу, мовляв, проїжджай. Сивина не тільки прикраса, але й перепустка на час війни...

Кордон забирає свої звичні 3-4 години черги, а ще робить фото на згадку. Хтось запитує:

— Це всіх фотографують на кордоні чи вибірково?

— Та ні, — усміхається інший, — то тільки вродливих.

— А, зрозумів, тоді мені це не загрожує... — сміється.

У Польщі навігатор підозріло мовчав про ями на дорозі. Чого б це? Вдаліни видніються силуети Варшави...

У ШКОЛІ ЦЕРКВИ «ВЕФІЛЬ»

Студентів не дуже багато. Знайомимось: я з Волині, я з Рівненщини, я з Данії, а я... Зрештою — усі з України: західні області нашої землі, як завжди, щедро діляться ревними, молодими людьми.

Короткий документальний

фільм про служіння місії «Голос надії» повертає в далекі дев'яності. Завжди з хвилюванням вдивляюся в ці кадри, упізнаю знайомі дорогі обличчя. Декого вже немає, їхня місіонерська дорога пролягла до обрії Вічності.

Говоримо зі студентами про задум Божий: як повернути людину до її попереднього статусу — сина і доньки небесного Отця. Чому важлива місійна праця, роль церкви в ній, а ще — про відкриття нових церков. До речі, випускники місіонерської школи при церкві «Вефіль» вже заснували декілька нових церков у різних містах Польщі. Завтра одного з випускників, Сергія Буренка, будемо благословляти на пасторське служіння в одній із таких громад — у м. Гродзиськ-Мазовецький.

А ближче до вечора ще одна приємна несподіванка: до нас завітали гості з Волині — Михайло Близнюк і Володимир Вронський із дружинами. Вечірнє служіння після цілого дня викладання зовсім не тяжке, а навпаки — бадьоре і благословенне...

Після служіння підійшла одна із сестер: «Це мій дідусь, Богдан Сидорчук, був разом з вами на відкритті дому молитви у Сухобе-

зводній. Ми з Львівщини...» Я пригадав старенького брата Богдана, в'язня за віру, а ще — доброго пасічника. Його запашні подарунки — баночки з медом в офісі місії.

«БУВ ХВОРИЙ — І ВИ ПРОВІДАЛИ МЕНЕ»

У поїздах так буває: міняються плани — і день проходить інакше. Зміна планів суботнього дня призвела до відвідування онкологічної лікарні у Варшаві. Ромчику, сину місіонера Андрія Кохтюка, зробили операцію.

Крокуємо коридором лікарні, ліворуч — палата хлопчика. Він зустрічає нас широкою усмішкою й одразу показує свою зачіску — чисту, без волосся голову. Мама Тетяна розповідає:

— Сьогодні остання хімія, дасть Бог, завтра випишуть додому. Ми вже трохи стомилися в цій напрузі, але бачимо руку Господа. Ромчик йде на поправку, сподіваємося, що все стабілізується...

Дзвонить телефон — і хлопчина серйозно дає вказівки молодшим братам:

— Так, я вам одразу кажу — це серйозна робота. Маєте покликати когось із дорослих, я можу домовитися, щоб вам підкачали колесо велика. Самі не справитесь — і не пробуйте!

— Він надзвичайний оптиміст, — продовжує мама, — і не за роками серйозний!

Схиляємося біля ліжка, молимося за Ромку...

Вранці чую, як Матвій і Пилип, молодші братики Роми, розмовляють між собою:

— Який сьогодні день класний, який день...

— Супер! Я теж так чекав цього дня, так чекав...

— Це круто, тепер все буде інакше...

Я зацікавлено дослухаюся й запитую:

— А що такого особливого сьогодні, день як день?

— Е, ні, сьогодні особливий день, сьогодні Ромку з лікарні привезуть, ми знову разом будемо...

ДОРОГОЮ В ГРОДЗИСЬК-МАЗОВЕЦЬКИЙ

Сьогодні о 17:00 — служіння у Гродзиську. Вирушаємо з Варшави, у нас година часу, спілкуємося з Андрієм Кохтюком — багаторічним місіонером «Голосу надії».

— У моєму житті була ситуація, коли я чітко зрозумів: мені потрібно міняти місце служіння, але не знав куди саме рухатися... — розповідає Андрій. — Я молився, а потім отримав запрошення від Олександра Прадуна допомогти у відкритті нової церкви. Отримав благословення від братів у області й місії, розпочав працю в кінці 2020 року. Таким був початок мого служіння в Польщі. 2021 року я забрав сім'ю й переїхав на постійне служіння.

— Що особливого пам'ятаєш із того періоду? — запитую.

— На початку було трохи сумно... Приходило зовсім небагато людей, але всі з різними поглядами. Діти мене часто запитували: «А коли вже буде «наше» зібрання?» Згодом сформувався порядок богослужіння, стали приходити нові люди...

Потім почалася війна, особливо перший місяць був дуже важким. Величезний потік людей: діти, дорослі — безперервний потік біженців. Хто тільки не пройшов через нашу церкву... Зрештою, я думаю, це задум Божий — щоб ми були тут і розділили цей тягар допомоги переселенцям.

Представники польського телебачення, тележурналісти від місії Біллі Грема, Іванка Трамп із групою волонтерів були частими гостями церкви. І багато інших... Проте мені було байдуже до такої уваги, моя турбота полягала в тому, як прийняти, нагодувати, дати відпочинок і відправити далі.

— Оглядаючись назад, хотілося б щось змінити?

— Я розумію, що мало молився, потрібно бути ближче з Богом — тоді й робота продуктивніша... Ні, ні про що не жалкую, хоча були ситуації, коли життя немилим ставало...

— А як діти, дружина сприймали таке «вокзальне» життя? Адже непросто втримати духовний і матеріальний баланс у таких обставинах.

— Мабуть, про це краще в них запитати, проте я ніколи не помічав ні в розмовах, ні в побуті якогось ремства через те, що в нас повна хата всляких людей. Навпаки, ми отримали багато друзів, знайомих із різних країн. Старші донечки весь час були зайняті допомогою біженцям. Це був по-особливому благословенний час...

— Маєш якісь плани на майбутнє?

— Хотілося б трохи відпочити. Батарейки нашого тіла потребують підзарядки. Я раніше цього не розумів, навіть міг осудити когось, хто дозволяв собі говорити про відпочинок. Тепер розумію, і хотілося б хоч трохи повноцінно побути з сім'єю...

ПЕТЕР КАРАСЬ І РУКОПОКЛАДАННЯ СЕРГІЯ БУРЕНКА

У цього високого чоловіка з благородною поставою, приємний інтелектуальний голос.

— Петер Карась, — відрекондувався він, простягаючи руку. Це регіональний служитель у братстві єпископа Марека Камінського, а місто Гродзиськ у зоні його духовної опіки. Радимось щодо ходу рукопокладання.

Петер пропонує, щоб декілька служителів прочитали тексти на тему пасторського служіння для брата Сергія. Андрій Кохтюк читає з Послання апостола Павла до ефесян, а я — із Першого послання апостола Петра. Петер додає настанови з інших текстів Писання. Разом звершуємо молитву з покладанням рук. Після молитви запрошуємо дружину й знову молимося — за сім'ю служителя.

А далі відбулося дійство, яке на рукопокладанні я бачив уперше. Брат Андрій, підперезавшись рушником, схилив коліна й з широким молитовним омивом нового пастора церкви.

— Сергію, — звернувся він, уставши з колін і передаючи рушник, — Христос показав нам приклад служіння, тож нехай цей рушник завжди нагадує тобі про це. Люби людей і служи їм, як служив Христос!

Місіонерське служіння в Польщі триває, і «Голос надії» лунає!

Микола СИНЮК

ВІДКРИТТЯ КУРСУ МІСІОНЕРСЬКОЇ ШКОЛИ «ГОЛОС НАДІЇ»

12 березня 2026 року в м. Сколе, що на Львівщині, стартував черговий курс місіонерської школи «Голос надії», який проходить на базі місцевої церкви християн віри євангельської. Організатори цьогоорічного навчання — місія «Голос надії» та Київський біблійний інститут.

На урочисте відкриття і молитву за новий набір студентів зібралися служителі з різних областей

України. Вони ділилися словами привітання та власним досвідом місіонерства та благовістя.

Директор місіонерської школи, заступник директора «Голосу надії» та старший пастор місцевої церкви Іван Онисів у своїй промові наголосив на важливості підготовки служителів саме в теперішній непростий час.

Заступник директора місії та редактор газети «Голос надії» Юрій Троць проповідував на основі

Євангелія від Івана, 1:23: «Голос того, хто кличе в пустині: приготуйте дорогу для Господа...» — процитував він. — Ці слова говорять про служіння Івана Хрестителя — людину, яка стала голосом Божим для свого покоління. Але сьогодні цей текст також звернений до кожного місіонера, до кожного християнина. Бог і сьогодні шукає голоси, через які Він буде говорити до людей. Бог не шукає тих, хто хоче прославити себе, а тих, хто готовий стати голосом. Голос не говорить про себе. Голос говорить про Того, Хто його послав. Справжній місіонер — не центр уваги. Він лише провідник Божого голосу».

Також мали слово заступник директора місії та відповідальний за місіонерську працю на Волині Володимир Гусак, відповідальний за місіонерське служіння у За-

порізькій області Петро Приходько, відповідальний за місіонерську діяльність на Закарпатті Михайло Малишевський, відповідальний за місіонерство в Івано-Франківській області Ігор Бубна. Особливим гостем заходу став старший пресвітер Волинського обласного об'єднання церков ХВЕ Петро Рибак, який звернувся до студентів зі словом настанови, надихаючи їх на вірність покликанию.

Атмосферу свята та духовного піднесення створював музичний супровід співпрацівників місії під керівництвом Андрія Сидорова.

Кульмінацією заходу стало заключне слово та молитва за студентів, яку звершив директор місії «Голос надії» та пастор луцької церкви «Сіон» Віталій Оніщук. Служитель проповідував на основі Першого послання апостола Павла

до Коринтян, 9:24-27: «Вибір місіонера — завжди нестандартний. Бути не таким, як усі, бігти не так, як усі. Місіонерський шлях завжди відрізняється» — зауважив він. У молитві служителі просили Божого захисту, мудрості та сили для кожного, хто стає на шлях місіонерства.

Наразі зараховано 16 студентів, проте набір триває, тому протягом тижня можна ще долучитися до місіонерської школи. Навчання триватиме до початку літа. Організатори підкресливали значення того, що в такий складний для країни період молоді люди приймають свідоме рішення посвятити своє життя служінню Богу та людям. «Це не просто навчання, — повторювали спікери, — це формування серця, готового йти туди, де найбільше потрібна надія».

СВІДЧЕННЯ

ТВОЇ СПРАВИ ЗВУЧАТЬ ТАК ГОЛОСНО, ЩО Я НЕ ЧУЮ ТВОЇХ СЛІВ

Біблія каже, що світ увесь лежить у злі. Ворог лютує. Прояви зла сьогодні бачимо в різних формах. Але щасливий той, хто своє життя вручив у Божі руки та йде життєвою дорогою, дивлячись на «Начальника і Звершителя віри», на Переможця, Який сказав: «Я тебе не лишу, Я буду з тобою!»

Я народився на заході України, на Волині. 1993 року поїхав для служіння на Сумщину. Із 2003 року й досі звершую служіння старшого пресвітера Сумського обласного об'єднання Української церкви християн віри євангельської. Вірю, що це Божа воля та Його провидіння в моєму житті.

Коли люди чують новини про Суми, телефонують і питають: «Як ви там?» — я можу відповісти тільки так: «Бог добрий до нас!» Тому що самі по собі ми, звичайно, слабкі. Можливо, давно б опустили руки, зробили б інший вибір. Але Божа добрість виявляється кожного дня, ми продовжуємо довіряти Йому. Чи то вогонь, чи вода, чи буря, чи шторм, чи шахеда над домом пролітають — Ісус Христос є найнадійнішим Провідником. Тому, як апостол Павло казав: «Не можу собою похвалитися, а якщо хвалюся, то хвалюся Богом!» Він є наш Спаситель, Господь, Він є наше життя. Він сказав: «Я є Дорога, я є Правда, я є Життя».

Попри всі випробування служіння звершується. Тому що Церква об'єднана в молитві та взаємній підтримці. Як написано: «Коли страждає один член — страждає все тіло». І дуже приємно, що християни в Україні та світі простягнули до нас свої руки для підтримки.

Багато людей змушені виїжджати, рятуючись від війни. На Сумщині церков небагато, і вони не дуже численні, а тепер їх ще й меншає. Ми втратили вже сім громад у прикордонні. Деякі дома молитви повністю зруйновані прямими ударами. Непросто це переживати, адже туди було вкладено роки

духовної та матеріальної праці. У низці населених пунктів зібрання проводити майже неможливо. Служителі їздять туди, щоб звершити причастя, ризикуючи життям. Були випадки, що їхні автомобілі вражались дронами. Дякувати Богу, люди не постраждали. А деякі села взагалі окуповані або перебувають у сірій зоні.

Пам'ятаю, коли все починалося, за селом, у якому я проживаю, уже стояв російський блокпост. Один чоловік із нашої церкви жив близько від дороги, де проїжджала ворожа техніка. Там — троє малих дітей, хвора бабуся. Коли я приїхав, щоб їх забрати, зайшов на подвір'я, дивлюся: дитячі оченята сполохано визирають на мене з погребя. На будь-який звук мотора вони бігли з хати й ховалися в ньому. Серце просто стискалося від того, що діти змушені таке переживати.

Світ лежить у злі. Дивуєшся — ніби й розумні люди, а думають, як вбити, вкрати й погубити, як би ще болючіше вдарити, принести ще більше зла, горя, сліз і крові... Це люди, які залишили Бога й пішли своїми шляхами, подумали про себе, що вони все можуть. Але Господь, я вірю, не залишить посоромленими тих, хто надіється на Нього.

Мене деколи питають: «Чи тобі не страшно, чи не хочеться виїхати?» І якщо по-людськи, то, звичайно, страшно. Але тільки тому, що Господь тримає і любить, і веде, ми продовжуємо служіння. Бо бачимо людей, які потребують допомоги. Тому я повинен бути тут. Хоча й важко, хоча й недоспані ночі. Хоча без світла й опалення по кілька днів у темних і холодних будинках.

Коли приїжджаю до церкви, де люди мають благословення сидіти в сорочках, згадую, що в моїй церкві всі одягнуті в теплі куртки... Світла практично немає, якщо і вмикають, то на кілька годин. Але богослужіння відбуваються в таких умовах. І люди, багато з яких тільки почали відвідувати церкву, приходять, щоб отримати відряду для душі. Вони кажуть, що починають по-іншому дивитися на світ, по-іншому відчувати все те, що відбувається навколо. У стінах церкви переживають Боже тепло, Божу присутність. Вони пропонують свою допомогу в служінні. Їхні серця змінюються. Вони спрагли Божого слова й молитви.

До мене підходили люди з церкви: «Пасторе, усі виїжджають із Сум. Чи ви не їдете?» Я відповідаю: «Не знаю, що буде завтра. Але навіть якщо доведеться виїжджати зі всіма, то я їхатиму останнім поїздом в останньому вагоні». Поки є люди — вони потребують служіння. Їм важко, вони живуть у постійній

тревоті. Цінуймо час, бо дні справді непрості й лукаві. Диявол у люті коїть свою роботу на цій землі. Він ненавидить людей. Навіть Ісус Христос, Який взяв на Себе тягар — гріх усього людства, мав страшну боротьбу. Його піт був як краплі крові. Це невимовне навантаження. Але Він пройшов Свій шлях і звершив наше з вами спасіння.

«Дякуйте Господу, кличте ім'я Його, серед народів звіщайте про чини Його! Співайте Йому, грайте Йому, говоріть про всі чуда Його! Хваліться святим Його Іменням, хай тішиться серце шукаючих Господа! Пошукуйте Господа й силу Його, лице Його завжди шукайте! Пам'ятайте про чуда Його, які Він учинив, про ознаки Його та про присуди уст Його...» (Пс.105:1-5).

Дякуйте. Не забувайте про Господа, про Його велику милість і про Його любов, яку Він виявляє до нас.

2021 року після місіонерської школи до нас приїхали троє молодих братів родом із Дроздиня Рівненської області. Ми їх спрямували для служіння в Хухру — село на кордоні з Полтавщиною, поряд із Охтиркою. Село велике, а церкви немає. Вони стали шукати для себе житло. Ходили з місця на місце, просили, запитували, але всі відмовляли — казали: «Нам тут штунди не потрібні!»

Була одна хата, де ніхто не жив. Хазяйка перебувала за кордоном, вона була з роду протестантів. І коли ця жінка почула, що місіонери шукають житло, відразу подзвонила своїй родичці: «Пусті тих хлопців у мою хату, якщо їм сподобається, нехай живуть!» Те місце заросло бур'яном, хащами, але іншого варіанту не було. Привели все до ладу й там поселилися. Почали служити, благовістити, але люди не приймали їх, ставилися холодно.

Прийшов злочасний 2022 рік, 24 лютого, почали бомбити Сумську область. І на Хухру теж скинули бомби. Одна з них впала на городі

наших місіонерів, десь за 200 метрів від їхньої хати, та не розірвалася. Тоді люди стали йти до них і казати: «Пробачте нам, ми вас не прийняли, ми вас відкинули, але бачимо, що Господь із вами! Якби ви тут не жили, то ця бомба розірвалася б. Ми всі загинули б. Але дякуючи тому, що ви тут проповідуете, що не образилися, не залишили наше село, — Бог подбав про нас, Бог нас спас!» Сьогодні там є церква, там звіщається Євангелія.

Пригадується прислів'я, яке я вперше почув ще в молодості: «Твої справи звучать так голосно, що я не чую твоїх слів». Біблія закликає робити добро, нести Боже Слово, звіщати про Господа — доброго, милосердного, Який не лишає. Люди сьогодні особливо потребують уваги, турботи та допомоги. Тому наша праця спрямована на практичне служіння в різних формах.

У Суми вже кілька років поспіль приїжджають світські волонтери з Франції з мобільною пекарнею. Базуються на території нашого дому молитви. До обіду випікають хліб за особливим французьким рецептом, а після обіду розвозимо його по селах. Вони разом з нами їздять у досить небезпечні місця. Один із волонтерів вивчив християнську пісню «Боже, я молюсь за Україну» і завжди співає її разом із нами. Нещодавно він написав мені: «Вікторе, я повертаюся в Україну. Хотів поїхати в Ізраїль, щоб і там допомагати людям, які потерпають від війни. Але мене в цю країну не пустили. Тому їду в Київ, який замерзає — без світла, без води, без тепла».

Це дуже підбадьорює! Бог використовує різні методи. Бог спрямовує незнайомих людей, навіть невіруючих людей, щоб ми могли спільно служити. Бог знає, що ми потребуємо підтримки, що наші сили малі. Сумщина потребує працівників, але Господь нас не лишає. Бог продовжує вести свій народ, бо Він є добрий, бо Його милосердя — навіки!

Віктор КЛЕЦЬ, єпископ

КОНФЕРЕНЦІЯ БЛАГОВІСНИКІВ У СУМАХ

6 квітня 2026 року в м. Суми, у новому домі молитви, що на вул. Степана Бандери, 88, відбулася конференція благовісників церков ХВЕ Сумської області. У зібранні взяли участь близько 50 служителів, у тому числі місіонери «Голосу надії».

Головним спікером заходу був директор Департаменту благовістя УЦХВЕ Володимир Бобик. У вступному слові він поділився особистим досвідом служіння, яке розпочав ще у 18 років на Полтавщині, та зосередив увагу на головному принципі благовістя — любові до людей. Звертаючись до слів Ісуса Христа: «Покайтеся, бо наблизилось Царство Небесне» та «Ідіть за Мною, і Я зроблю вас ловцями людей», промовець зупинився на критеріях ефективності служіння, яка виходить із глибини

довіри Богові. Він підкреслив, що любов до людей є ключем до правдивого благовістя. «Церква — це не будівля, а люди, і саме до них покликаний служитель. Навіть учні Христа не одразу засвоїли цей урок. Приклад Ісуса, Який омив ноги учням і «до кінця їх полюбив», відкриває суть жертвовної любові», — наголосив Володимир Бобик. Розкриваючи тему покликання, він зауважив, що без внутрішньої трансформації серця неможливо по-справжньому любити інших — Христос навчає бачити в людях потребу й цінність. Серед принципів успішного благовістя було названо активність у служінні, терпіння, різноманітність методів, командна праця, готовність навчатися та радість за кожну спасенну душу.

Володимир Бобик звершив молитву, у якій просив Бога змі-

нювати серця служителів, наповнювати їх любов'ю, мудрістю та силою Святого Духа для ефективного благовістя.

Після перерви мав слово пастор Микола Кулакевич із Харківщини. Думку про те, що запорукою успішного благовістя є поєднання довіри Богові та активної праці, він проілюстрував прикладами Давида та апостола Павла.

Пастор Валентин Ярошенко із Сум звернув увагу присутніх на практичне застосування «золотого правила» Ісуса Христа: «Отже, усе, чого бажаєте, щоб вам робили люди, те саме робіть їм».

Пастор сумської «Церкви Різдва» Вадим Лисенко наголосив, що справжній успіх полягає у вірності покликанию, принесенні плодів та гармонійному поєднанні духовного життя, сім'ї та служін-

ня. Важливими складниками є усвідомлення місії, формування бачення, постановка цілей, планування з Богом і наявність підтримки.

Після обідньої перерви учасники продовжили спілкування, обговорюючи практичні методи євангелізації. Завершальне слово виголосив старший пресвітер

УЦХВЕ в Сумській області Віктор Клець, який висловив сподівання, що конференція стане поштовхом до ще більш ревного й ефективного служіння.

Конференція благовісників у Сумах стала свідченням того, що навіть у непростих умовах Бог об'єднує служителів та формує їхні серця.

МІСІЯ

МІСІОНЕРСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ НА ЖИТОМИРЩИНІ

26 березня 2026 року в Церкві «Спасіння» м. Олевськ пройшла місіонерська конференція, яка збрала працівників «Голосу надії», «Доброго самарянина» та інших, які служать в Житомирській області. Усього — близько 60 учасників. Захід відвідали старший пресвітер обласного об'єднання Іван Фещенко, директор місії «Голосу надії» Віталій Оніщук, його заступники Сергій Тарасюк та Володимир Гусак.

Учасники конференції ділилися Словом, досвідом місіонерства, шукали нового відкриття та Божого керівництва для подальшого служіння. Два основних напрямки таких зустрічей, за словами Сергія Тарасюка, — перевірка власного стану серця перед Богом та аналіз місіонерської праці. Частина зустрічі пройшла у форматі молитовного зібрання: короткі проповіді, після кожної з них — молитва.

Володимир Гусак привітав учасників конференції із професійним святом — Благовіщенням. Наводячи приклади біблійних жінок — дружини Маноаха, Єли-

завети, Анни, — він проповідував про Божу силу, яка може зробити плідними навіть безплідних. «Коли довіряємося Господу, він втілює те, що було неможливим з людської точки зору, і ми стаємо благословенням для інших», — зауважив проповідник.

Віталій Оніщук провів семінар на основі уривка із Книги Суддів (6:14): «І обернувся до нього Господь і сказав: Іди з цією своєю силою, і ти спасеш Ізраїля...» Він зробив акцент на трьох моментах. По-перше: як почути Божий голос — через Писання, через дари Святого Духа, через внутрішнє бажання, яке тебе не покидає, та через потреби людей, які помічаєш навколо себе. По-друге: як відгукнутися на Божий поклик — не дивитися на свої скромні здібності та ресурси, головне погодитися і стати інструментом у Божих руках. По-третє: як зрозуміти своє призначення, свою місію.

Іван Фещенко процитував притчу про те, як дерева обирали собі царя. Оливка відмовилася: «Чи загубила я свій товщ?» Фіґа теж сказала: «Чи загубила я свої солодощі?» Виноград: «Чи загу-

бив я свій сік?» І тільки тернина погодилася: «Ідїть, поховайтеся в тіні моїй!» Служитель зазначив, що всі дерева знали своє місце і не хотіли міняти свого призначення на чуже. «Це приклад для нас, людей — щоб ми виконували те, до чого кожен покликаний», — підсумував він.

Конференція також містила робочу частину, де порушувалася низка внутрішніх тем. Учасники зустрічі мали можливість поставити свої запитання керівникам. Зокрема обговорювали фінансову підтримку місіонерів, відкриття нових церков, поетапну працю з новими людьми, які почали відвідувати церкву, тощо.

Одним із важливих моментів заходу стала молитва підтримки місіонерів, особливо за тих, хто переживає втому, виснаження, вигорання.

«Загалом місіонери Житомирщини — налаштовані позитивно, активно працюють, підтримують, підштовхують і спрямовують один одного. Розробляють нові проекти, охоплюють благовістям нові населені пункти», — підсумував конференцію Віталій Оніщук.

РЕГІОНАЛЬНА ЗУСТРІЧ МІСІОНЕРІВ НА ПОЛТАВЩИНІ

17 квітня 2026 року в м. Глобине пройшла регіональна конференція «Голосу надії», на яку прибули працівники Полтавської та Черкаської областей. Захід відвідали директор місії Віталій Оніщук, його заступники Сергій Тарасюк, Володимир Гусак та Юрій Троць.

Місіонери зібралися для спілкування, обміну досвідом, аналізу служіння, а також для духовного збудування та молитви. Особливим моментом стало призначення нового відповідального за місіонерську працю в Черкаській області. Веніамин Коваленко, який нещодавно очолив Департамент місії УЦХВЕ, передав цю позицію Олександрові Морозу, який служить в Черкасах.

Віталій Оніщук проповідував на тему «Святість». «Хто такий — святий?» — із цим запитанням звернувся він до присутніх, запрошуючи до роздумів. «Святий — це не той, що має німб над головою, а «відокремлений» для Бога. Свята людина — та, яка відображає світло Боже», — підкреслив служитель.

«Іноді ми робимо непомітні нібито речі, які стають свідченням для інших», — зауважив відповідальний за місіонерську працю на Полтавщині Петро Устимчук. Він навів приклад, як колишній пастор церкви у Котельві Вадим Корольчук зустрів жінку, в якій боліла рука, і помолвився за неї. Через багато років ця жінка згадувала, що з тих пір її рука перестала боліти.

Сергій Тарасюк розповів про працю в одній зі шкіл, якій місіонери запропонували допомагати хлібом власного виробництва, після чого зав'язалися гарні стосунки. Він наголосив, що ефективне благовістя — це благовістя словом і ділом. «А коли робиш добру справу, то й сам отримуєш задоволення», — додав пастор.

У своїй проповіді Володимир Гусак застерігав від перешкод у молитві, серед яких він назвав: гріхи, ідоли, неправильні мотиви — коли просимо не на добро, підкоряючись пощадливостям. «Хтось сказав, що наші молитви на 90% — боротьба проти Божої волі, тому що вони зосереджені на матеріальних цінностях», — зазначив спікер. Як приклад коректної молитви він навів «Отче наш», яка переважно спрямована на духовні чесноти.

Юрій Троць говорив про силу прикладу і окреслив п'ять сфер, у яких місіонер покликаний бути зразком: у слові, у поведінці, у терпінні, у вірі, у чистоті. «Апостол Павло сказав Тимофію: «Будь прикладом» — це стратегія впливу. Приклад — це видима віра, практична Євангелія, щоденне свідчення. Стань прикладом — і ти матимеш вплив!» — закликав проповідник.

СВІДЧЕННЯ

ПООБІЦЯЛА БОГУ: "ЯКЩО ВНУК ПОВЕРНЕТЬСЯ ЖИВИМ, ТО ПРИЙМУ ХРЕЩЕННЯ"

Улітку 2025 року на Житомирщині понад 30 людей увійшли в завіт із Господом через святе водне хрещення. У кожного з них — своя дорога, своя історія зустрічі з Богом. Але одна з них запам'яталася особливо. Це історія Валентини із села Федорівка, що біля Малина.

За чашкою чаю 83-річна жінка відкрила своє серце:

— Моє життя було нелегким. Ще з дитинства доводилося тяжко працювати, допомагати батькам із молодшими дітьми. Потім вийшла заміж, народила п'ять донечок. Але сімейне життя не було щасливим — чоловік бив мене. Щоб дівчатка цього всього не бачили, я втекла від нього. Працю-

вала, як могла, доньки здобули освіту, створили свої сім'ї. А потім прийшла війна... Коли почалися бойові дії, у Ірпені під час окупації загинув мій зять. Ми довго не могли забрати його тіло... Згодом ще один зять загинув на фронті. На війну пішов і мій онук Кирило. Я молилася, щоб він повернувся живим...

Під час розмови у Валентини котилися сльози, а й сама не могла їх стримати.

— Рік тому я почала ходити в дім молитви, — продовжила жінка. — Там, серед віруючих, мені стало легше. Я пообіцяла Богу: якщо Кирило повернеться живим, то укладу завіт із Ним.

І тут я згадала, як 20 років тому у Федорівці церква «Ков-

чег» із Малина проводила евангелізацію. Діти охоче приходили на недільну школу. Серед них був і маленький Кирилко. Тоді він щиро молився за спасіння своїх рідних. І ось тепер через стільки років я слухала свідчення його бабусі!

— Я думала, що Кирила відпустять після важкого поранення, — зітхнула Валентина, — але цього не сталося. Тепер тільки молюся: якщо йому не допоможе Господь, то вже ніхто не допоможе.

Вона сказала ці слова за кілька тижнів до 31 серпня — дня хрещення. А 24 серпня, коли ми знову приїхали на служіння у Федорівку, в очі жінки світилася радість.

— Мого Кирилка комісували, — промовила крізь сльози.

— Я хочу бути в завіті з Богом, бо я ж Йому обіцяла!

Для Валентини це був момент слави Божої, Його милості. Вона ввійшла в завіт із Господом через святе водне хрещення. Її історія стала нагадуванням: Господь вірний!

Його чудеса сяють особливо яскраво в темні часи війни.

Тепер ми молимося разом із Валентиною за її рідних, за Україну, за справедливий мир і перемогу, яка неодмінно прийде.

Олена КУЗНЕЦОВА

МИ З ДИТИНСТВА МРІЯЛИ ПРО МІСІЮ

Початок на стор 1,

— Завжди цікавий шлях людини до Бога, зародження в її серці бажання служити. Як це було у вас?

Аня: — У моїх батьків народилося 12 дітей, я — восьма. Пам'ятаю, що з дитинства дуже любила молитися. Звісно, ні в кого з нас не було своєї кімнати. І завжди хтось заважав усамітнитися... Тому, коли всі десь їхали, я просила, щоб мене лишили на хазяйстві. А також дуже раділа, коли відправляли пасти корів. Тато трохи боявся мене саму відпускати, але я сильно просила. Там я могла цілий день співати, молитися, за день прочитувала Книгу Ісаї. Переживала неймовірне єднання з Богом.

Також, скільки себе пам'ятаю, було бажання служити. Коли підросла, стала їздити до місіонерів. Щоправда, батьки не завжди дозволяли, бо вдома було багато роботи. Але я старалася все поробити, щоб тільки мене відпустили. Я мріяла про місію й постійно за це молилася! Просила, щоб мій майбутній чоловік був місіонером і щоб ми разом служили. Думаю, це шире бажання й досі надихає мене. Радість від того, коли бачиш, як люди пізнають Бога, як Він змінює їхнє життя!

Руслан: — Нас у сім'ї восьмеро, але я — найперший. Мій найменший брат тільки на рік старший за мою дочку. Якщо в Ані життя проходило в господарстві, то в мене більше в бізнесі. Але завжди мучила думка: це не те, чим я маю займатися! Мій прапрадід був тим, хто приніс Євангелію в нашу місцевість, він був пастором, прадід і дід були пасторами, батько був дияконом. Та й мене, відповідно, тягло до служіння, до проповіді. Узагалі нашої церкві вже 102 роки, але за цей час я перший, хто поїхав на місію.

Коли мені було років 9, до нас на зібрання приїхав гурт «Авен-Езер». Брати щойно повернулися з Непалу й розповідали про місіонерство. Це дуже мене зацікавило, і я навіть вийшов до молитви на заклик до місіонерства. Тож ідея місії зародилася в моєму серці ще тоді. І коли мене запитували: «Ким ти хочеш стати?», відповідав: «Місіонером». Але інформації було небагато, я не знав, з чого почати. Уперше спробував, що таке місія, коли приїхав на навчання до Луцька. Серед молоді був дух місіонерства, ми стали їздити на схід України. Це ще більше запалювало. Згодом мене запросив на Житомирщину Іван Феценко, його дружина — моя двоюрідна сестра. Час від часу їздив у Троковичі допомагати, з 2017 року став щонеділі проводити там недільну школу, яку відкрили після дитячого табору. А з 2018 року започаткували домашню групу.

— Як ви познайомилися і стали сім'єю?

Руслан: — Я запримітив Аню під час навчання в Луцьку. Бачив, що вона активна, любить служіння. Але сам був дуже сором'язливий, тому попросив друга, Іллію Кантерука, який тепер служить місіонером на Полтавщині, щоб

він познайомився з нею. Десь пів року ми ось так спілкувалися через Іллію. Час від часу десь разом потрапляли в молодіжні поїздки. Був період — я ще вчився, а вона закінчила навчання й поїхала додому. Але в серці лишилася, номер лишився... І коли вже остаточно вирішив бути місіонером у Троковичах, на Різдво запросив команду молоді для благовістя. Подзвонив і Ані. Планував, коли приїде, запитати, чи вона не проти служити тут зі мною. Насмілюся аж на четвертий день. І вона відповіла, що не проти.

Аня: — Руслан запитав спершу так узагальнено: чи хотіла б я зі своєю майбутньою сім'єю служити на місії. Я відповіла, що мрію про це все життя. Сказала, що буду молитися щодо Троковичів.

Руслан: — Тоді я зрозумів, що наші мрії збігаються. Наступного дня все якось змінилося: і зима не така морозна стала, як вчора... І хоча вона ще ніби нічого не відповіла, та ми вже вирішили, що весілля зробимо у вересні. А «офіційну» пропозицію я зробив у квітні.

— Руслане, на той момент ти вже прийняв усвідомлене рішення переїхати в Троковичі. Але для тебе, Аню, це було, мабуть, досить несподівано?

Аня: — Мабуть, коли любиш, то думаєш: куди він, туди і я... Колись мені навіть було пророчче слово, що моє служіння буде далеко від дому. Пам'ятаю, ще тоді батьки жартували: «Куди це ти, донечко, зібралася?»

Руслан: — Троковичі дещо віддалені від інших місіонерських точок. Тому я розумів, що не зможу сам — потрібна або команда, або сім'я. Внутрішньо вже був готовий до того, щоб створити сім'ю. Можливо, для Ані трохи пом'якшило переїзд те, що ми детально обговорювали побут, служіння. Пам'ятаю, запитав у неї (не знаю, чим я думав): «Чи зможемо, якщо доведеться, прожити за 500 грн на місяць?» А вона каже: «Думаю, що так!» Просто мені було важливо зрозуміти, чи зможу я служити, чи буду змушений щодня заробляти кошти. Тоді я ще був студентом.

Аня: — Скажу відверто: їздити час від часу на місію й бути місіонерською сім'єю — це різні речі. Я трохи не так собі це уявляла й не до кінця розуміла. Тому іноді було непросто. Але з Богом все можна здолати.

— У Троковичах ви починали служіння з нуля?

Руслан: — У селі не було євангельської церкви, хоча євангелізаційні заходи раніше проводилися. Ми починали з таборів, дитячого служіння. Із особистого євангелізму — «від хати до хати». Потім стали проводити спілкування й вивчення Біблії в домі одних людей. Знайшли кількох місцевих жителів, які раніше приймали хрещення й відвідували богослужіння. Вони й стали першими членами нашої церкви в Троковичах. На зібрання спочатку їздили в Нову Борову до Івана Феценка.

Дякую Богу за Луцьк, зокрема за «Церкву Христа Спасителя», звідки приїжджало дуже багато молоді на допомогу. Якось ми порахували, що до 2020 року, коли ми почали будувати дім молитви, нас відвідало близько 3000 осіб (якщо додати, скільки було людей у кожній поїздки).

— Як ви зустріли війну? Як на ваше служіння вплинула повномасштабна війна?

Руслан: — Спочатку взагалі не могли повірити, що почалася війна. Перші вибухи ми проспали, не чули їх. У нас було трохи пального в запасі, тож у перший же день поїхали в Бучу по гуманітарну допомогу, щоб роздавати людям. Тоді ще не усвідомлювали всієї небезпеки. Потім виявилось, що гелікоптери, які над нами літали та які ми сприймали за своїх, були далеко не свої... Повернувшись у село, побачили, що люди дуже налякані. Хтось запитував, чи є у нас сховище. Хтось приходив, просив християнську літературу.

Через три дні стали сильно бомбити Житомир. Літаки проносилися так низько, що ми думали — дахи позриває. Багато місіонерів тимчасово виїхали. Батьки переконували й нас виїхати. Через тиждень ми започаткували щоденну молитву за Україну. І це дуже підбадьорювало всіх. На першу молитву прийшло 40 людей, на другу — 60. І тоді я сказав Ані: «Хіба не на цей час ми сюди приїхали? Як можемо залишити цих людей?» Тільки десь аж через чотири місяці ми вперше поїхали в гості до батьків. То за кілька днів, поки нас не було, отримали низку дзвінків: «То ви назовсім, чи повернетесь назад? Бо без вас страшно!» І справді було страшно. Вибухали нафтобази, падали авіабомби — будинки трусилися.

Звісно, ми активно включилися в гуманітарну працю. Дім молитви, хоча ще недобудований, став базою для вантажів, для волонтерів, які їхали повз нас. Ми старалися допомагати і цивільним, і військовим. Співпрацювали з сільською радою.

Протягом цього тривожного часу ставлення місцевих жителів до церкви дуже змінилося. Нас перестали називати сектою. Поступово люди стали наворачтатися до Бога. 2023 року в нас відбулося перше водне хрещення — у заповіді із Богом ввійшли семеро людей.

— Згадайте, будь ласка, найбільш пам'ятні для вас історії з того часу.

Аня: — Якось Руслана не було вдома, прийшла якась жінка, постукала у двері. Каже: «Мене люди до вас направили, мовляв: «Ідіть до церкви, там вам допоможуть!» Вона стала, плачучи, розповідати про своє непросте життя. У неї було дві дочки, у одній з них — аутизм. Чоловік страшенно пиячив. «Як мені далі жити?» — запитувала жінка. Я прочитала їй з Біблії, підбадьорила, разом помолилися. Запросила на богослужіння, на домашню групу. Вона стала приходити, згодом щиро повернулася й дуже полюбила Бога. Це був 2022 рік. З'явилася можливість їй із дочками евакуюватися закордон, і вони поїхали в Нідерланди. Там знайшли й стали відвідувати церкву. Повернувшись в Україну, коли помер чоловік. Через кілька років жінка одружилася вдруге. У них із новим чоловіком уже народилося двоє дітей, хоча в попередньому шлюбі він не мав нащадків. Це при тому, що їм за 50 років. Вони обоє прийняли водне хрещення. Уже й деякі з їхніх родичів відвідують богослужіння.

Руслан: — Цього року став відвідувати церкву один хлопець, 16 років. Якось каже до мене: «Я пам'ятаю, Руслане, як у 2022-му ви в наше село привозили продукти. А я тоді вже два дні молився, щоби Бог дав щось поїсти, бо не було зовсім нічого». Він просто плакав, коли це розповідав.

— Розкажіть про особливі віхи служіння — рукопокладення на пресвітерське служіння та відкриття дому молитви.

Руслан: — Мене рукопоклали 2022 року. Цікаво, що в день рукопокладення мені вручили повістку. Але, поки я проходив ВЛК, народилася третя дитина — і це питання вирішилося. А сьогодні у нас четверо дітей.

Щодо дому молитви, то ми стали планувати будівництво, збирати кошти ще 2019 року. 2020-го почали будівництво. А 2023-го вже було відкриття. Людям стало легше приходити на зібрання в окреме приміщення, кількість відвідувачів збільшилася. Звісно, це надихає, коли бачиш певні плоди й важливість своєї праці.

— Якою є церква сьогодні? Як служіння розвиваються?

Руслан: — Громада налічує 18 членів. Маємо недільні зібрання,

домашні групи, дитяче, підліткове, молодіжне, жіноче служіння. Також ведеться волонтерська праця на базі дому молитви. Зокрема готуємо вареники для військових. Це служіння вже вийшло за межі церкви. Більша частина волонтерів (до 20 осіб) — жінки з нашого села. Спочатку вони казали: «Ми просто прийшли ліпити вареники. До вашої церкви ми не ходитимемо!» Але тепер і зібрання відвідують, і не тільки. Не починають працю без молитви, не обідають без молитви. Сьогодні ми вже навіть не вкладаємо коштів у це служіння — майже все забезпечують місцеві: хтось привозить картоплю, хтось — борошно, олію, навіть спеціальну тару для вареників. Власне саме завдяки цьому волонтерському проекту в нас відкрилося жіноче служіння. Навіть довелося зробити дві окремі групи, бо приходило 50-60 осіб. Жінкам дуже подобаються ці зустрічі. Також час від часу відвідуємо лікарні. У селі діє проект «Словом і ділом» — це допомога одягом, продуктами, засобами гігієни. Кілька разів на місяць проводимо євангелізаційні заходи. Допомагаємо ще кільком новоутвореним церквам.

— Які ваші найважливіші потреби на тепер?

Руслан: — Перша потреба, за яку ми постійно молимося, — щоб люди не боялися приймати рішення на користь водного хрещення. Адже є десятки тих, які відвідують церкву вже не один рік, але через різні причини не можуть наважитися на цей крок. А друга велика потреба — це потреба команди. Працівників завжди не вистачає. Тим більше, що я зараз ще й залучений до служіння в Житомирському обласному об'єднанні як скарбник, голова фінансового комітету. А також активно допомагаю в розбудові бази в Малині. Відповідно лишається не так багато часу, як раніше, для служіння на місці.

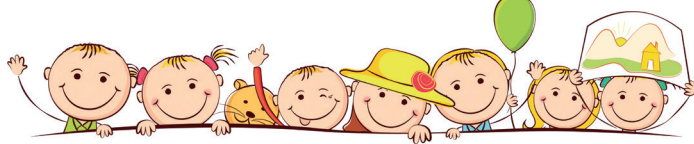
— Із якими словами звертаєтесь до людей в часи виснаження та зневіри?

Аня: — Важко щось говорити... Коли я бачу сльози жінок і матерів, то просто плачу разом із ними. Закликаю звертатися до Господа, тільки Він може втішити й дати спокій душі. Важливо не залишати людину на самоті, час від часу дзвонити, підтримувати.

Руслан: — У нашому селі вже чимало людей, які втратили на війні когось із рідних. Часто просять помолитися за тих, хто на фронті, за тих, хто пропав безвісти. І ставлять справді складні запитання. Я відразу пропоную разом помолитися. Прошу Господа, щоб зцілив їхні рани. Після молитви бачу сльози на очах — значить, Бог торкається. Часто не знаю, що я можу сказати, поради. Бракує слів, бракує досвіду... Плануємо пройти навчання з курсу «Зцілення душевних ран», це потрібно, щоб краще розуміти травмованих людей, щоб знати, як їм допомогти й не нашкодити.

Розмовляв Дмитро ДОВБУШ

Димчя сторінка

СКЕЛЯ

В одному оливковому саду жила Скеля. Вона дуже пишалася своїм непорушним виглядом. Тому жодній травинці не дозволяла оселитися на собі, адже від цього на ній могли з'явитися тріщини. Так само й пташкам забороняла вити на собі гніздечка, щоб вони, бува, не зіпсували її досконалості. Тож стояла кам'яна Скеля від початку віків гола-голісінька. Радості від неї нікому не було, і навіть, навпаки, вона заважала всім. Утім, сама Скеля про це, звичайно, не здогадувалася й вважала себе окрасою саду.

Отак би й бовваніла Скеля мертвою каменюкою ще багато років, якби одного дня не прийшли в сад люди з кайлами. Вони приступили до Скелі та стали щосили бити по ній. Скеля глухо застогнала від болю й образи.

«За що мене Бог так карає? — у відчаї думала вона. — Навіщо забирає красу? Ліпше було б розсипатися мені на пісок, ніж терпіти таку наругу!» І Скеля стала кидати у своїх мучителів камінням, щоб вони злякалися й залишили її в спокої. Проте нічого їй не вдалося досягти. Люди таки зробили, що хотіли: видовбали в Скелі печеру, привалили її брилою — і лише після цього пішли.

Розгачливо заголосила Скеля, відчуваючи в собі жахливу порожнину. Усе життя раптом втратило для неї сенс, і крик сичів відлунював у її серці нестерпно тугою.

Минуло трохи часу. Аж якось знову прийшли люди, відкотили брилу, поклали в печеру Його, знову привалили вхід і пішли. Він був такий холодний, як і Скеля. Він заповнив Собою порожнину. І Скеля зрозуміла, що її життя наби-

рає нового змісту. Вона схвилювано дослухалася до відчуття, яке народжувалося в ній. Вона боялася злякати цей тендітний паросток, тому стояла тихо-тихо, турботливо обгортаючи Покладеного в неї. «О, як мудро вчинив Всевишній! — розмірковувала Скеля. — Дарма я так нерозважно дорікала Йому. Мої муки не були марними. Бог допустив їх, щоб я могла прийняти в себе найдорожче — Його Сина. Тепер я нарешті зрозуміла своє призначення: мені, найкращій із усіх скель, довірено зберігати цей скарб — Покладеного в мене віднині й довіку! Але

не встигла Скеля подумати так, як сліпучий промінь прошив її серце новим болем. Утім, біль тривав недовго, якусь хвилину. На зміну йому прийшла радість, безмежна, невимовна, така, якої Скеля ще не відчувала за все своє довге життя. Ця радість наповнила все її ество і криштале-вим струмком солодкої води вибігла назовні.

Скеля забула про себе. Замість того, щоб журитися, що Божого Сина більше немає в її утробі, вона торжествувала. «Він воскрес. Чуєте, Він воскрес!» — щосили гукала Скеля. Проте люди, які на ранок по-

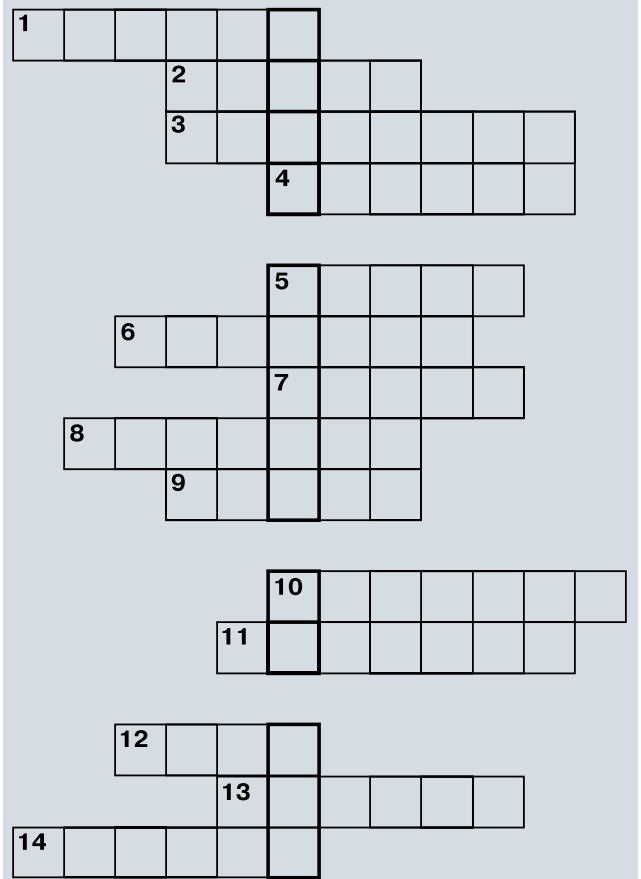
бачили печеру порожньою, не чули її. І ще не зрозуміли того, що зрозуміла Скеля. Вони пішли сумні та схвилювані, забувши привалити печеру. Але тепер Скеля не зважала на свій вигляд. Вона була заклопотана іншим. Скеля ростила з насінини, яка забилася в маленьку тріщинку, свою першу квіточку. Це мала бути скромна кульбабка. Проте Скеля знала, що слідом за кульбабкою на ній оселяться й інші квіти, а потім куці та дерева. І козулі прийдуть пастися на її схили...

Галина МАНІВ,
за матеріалами книги «На Великдень»

Димчя сторінка

Кросворд

Відповівши правильно на всі запитання, ти зможеш у виділених клітинках прочитати важливу біблійну істину.

1. Як називалось оповідання, яке найчастіше використовував Ісус, навчаючи людей?
2. Як звали чоловіка, якому Бог доручив Марію та її Дитину?
3. Місто, куди батьки Ісуса щороку ходили на Пасху.
4. Хто бачив відчинене небо, коли його побивали камінням?
5. Ім'я учня, якого Ісус назвав скелею.
6. Хто з начальників юдейських приходив до Ісуса вночі?
7. Як звали сестру Лазаря і Марії?
8. Місто, у якому народився Ісус.
9. Як звали жінку, якій з'явився Ісус після Свого воскресіння?
10. Як звали батька Івана Хрестителя?
11. Ім'я розбійника, якого відпустили замість Ісуса.
12. Ім'я людини, яка прийшла приготувати шлях Ісусові.
13. Що роздерлося в храмі надвоє після смерті Ісуса?
14. Як називався острів, на якому отримав відкриття апостол Іван?

Розшифруй

СКОРИСТАВШИСЬ АБЕТКОЮ, РОЗШИФРУЙ БІБЛІЙНИЙ ВІРШ ПРО СПРАВЖНЮ ЛЮБОВ. ХТО ВИЯВИВ ТАКУ ЛЮБОВ ДО ТЕБЕ?

2, 12, 16, 31, 29, 19, 13 16, 32, 2, 19, 3, 12
18, 12, 26, 23, 19 18, 7, 17, 1, 8 10, 1
23, 24, 15, 19, 16, 11 26, 23, 19
6, 24, 29, 24 22, 3, 19, 32 15, 16, 1, 6, 7
10, 1 6, 21, 24, 10, 12, 3 22, 3, 19, 13, 26.

НЕ МАЄ БІЛЬШОЇ ЛЮБОВІ

Під час війни у В'єтнамі бомба впала на місіонерський дім для сиріт. Місіонерів й кількох дітей було вбито. Деяких дітей поранено. Одна дівчинка була в критичному стані. Жителі того містечка попросили у військових допомоги. Лікар, оглянувши дівчинку, сказав, що їй конче потрібне переливання крові. Але виявилось, що необхідної групи крові ні в кого з дорослих не було. Тоді лікар змушений був звернутися до дітей. Діти з наляканими, широко розплющеними очима заверзли. Але після довгих хвилин чекання піднялась маленька тремтяча ручка. — Дякую, —

сказав лікар. — Як тебе звати?

— Ганк, — сказав хлопчик.

Хлопчика положили на ліжко, обмили руку спиртом і вставили голку у вену. Хлопчик лежав тихо. Через деякий час він голосно заплакав, вільною рукою закриваючи обличчя.

— Тобі голка спричиняє біль? — запитав лікар. Ганк похитав головою, що ні. Але через деякий час він знову заплакав. Лікар був стурбований, але хлопчик нічого не казав, лише тихо плакав.

У цей час до сиротинця приїхала сестра милосер-

ня лікаря сестра милосердя пояснила, що хлопчик думав, що він має всю кров віддати дівчинці, щоб вона могла жити.

— Чому ж тоді він погодився це зробити? — запитав лікар.

— Тому що вона його приятелька, — пояснила сестра милосердя.

Ісус Христос сказав: «Ніхто більшої любові не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх».

Цей хлопчик був готовий покласти своє життя за свою приятельку. Якими великими були його жертовність і бажання

врятувати життя цій дівчинці!

Бажання ж Господа нашого Ісуса Христа спасти нас усіх перевищує всі людські бажання, Його любов перевищує всю людську любов. Він віддав Своє життя за нас, коли ми не були Його приятелями, а грішниками, во-рогами.

Життя цієї дівчинки було врятоване завдяки крові хлопчика, яку він пожертвував. Якби дівчинка не прийняла цієї жертви, вона б померла. Так і ми можемо мати спасіння й вічне життя, коли приймемо жертву Ісуса Христа й прощення гріхів завдяки Його крові.

Х. Приходько

Над сторінкою працювала Ольга МІЦЕВСЬКА

ПОЕЗІЯ

НА ПУСТИРІ ДАВНО ЗАБУТИХ СНІВ

На пустирі давно забутих снів,
Де час і звук, і світло невідомі, —
Мій кволий дух, знемігши від утоми,
Блукаючого привида зустрів.

Самотня постать враз вселила страх
Стіною безтілесного мовчання.
Відсутній погляд затаїв прохання
Невимовленим зойком у вустах.

Коли ж вуаль примарного плаща
Відкрила зору обриси знайомі,
Із подивом я раптом усвідомив:
Тим привидом була моя душа.

Під тягарем гнітючої вини,
Хвороби, що нутро пекла роками,
Вона стояла на руїнах храму,
Загорнута у пасма сивини.

Я підійшов і цілував чоло,
І присмак сліз ввібрав з блідої шкіри.
— Нещасна, нам обом забракло віри,
Вітрами нас від дому віднесло...

І побрели світ за очі удвох,
Обнявши один одного за плечі, —
В прозорих лабіринтах порожнечі,
Стежками спроневірених тривоги.

Навіщо ми і звідки в цьому сні,
У маренні гріховної уяви?
Невже ми не зустрінемо заграви
Воскреслої надії навесні?

Що буде з нами? Хто прийде за нами?
Чи закарбує наші імена
На плитах вікового полотна
Столітній час хвилинними різцями?

Аж раптом ми почули тихий дзвін.
І хвилями спокійного прибою
Він виніс нас із океану болю
На берег, де чекає осяйний — Він.

Від Нього струменіла чистота,
Сліпучим сріблом сяяли зіниці.
Його лице — ранкова зоряниця,
Волосся — наче хвиля золота.

Одне лиш слово мовили Вуста:
— Звершилося! — І сонце заясніло,
Брудне лахміття стало біле-біле
Під обеліском деревного хреста.

Ми перейшли за порухом перста
Крізь тріумфальну арку Воскресіння,
Що приросла сапфіровим корінням
До каменю голгофського хребта.

Запахла у повітрі доброта,
І дзвін загравав мелодію весілля —
Душа і дух з'єдналися у тілі,
Повінчані Всевишністю Христа.

Дмитро ДОВБУШ

РОЗДУМИ

РУШІЙНА СИЛА

«Браття, я себе не вважаю, що я досягнув. Та тільки, забуваючи те, що позаду, і спішаючи до того, що попереду, я женусь до мети за нагородою високого поклику Божого в Христі Ісусі» (Фил.3:13,14).

Щоб прийняти власне майбутнє, людині спершу потрібно залишити минуле. Минуле може керувати нами. Часто коріння теперішніх проблем — у минулому. Можна безуспішно боротися з плодами, а не з корінням. Ми не винні, що в нас є рани, але винні, якщо вони досі не зцілені. Як можна, маючи цілющу силу Ісуса Христа, Святого Духа, досі ходити зраненими?

Але часто люди не хочуть Божої допомоги в зціленні минулого. Одна з причин — коли минулий негатив стає теперішньою рушійною силою. Поки людина не позбавиться цієї енергії минулого, їй дуже важко буде жити теперішнім. Мій досвід говорить, що люди-

на, яка звикла керуватися своєю болем, боїться зцілення. У неї забирають її рушійну силу, а іншої — немає.

Образа, заздрість, ненависть, які зародилися в минулому, можуть стати потужною рушійною силою, яка керує людиною сьогодні. І що більше людина їх плекає, то більших обертів вони набирають. Згідно з соціологічними дослідженнями багато успішних людей досягли висот завдяки болю, поразкам, труднощам із власного минулого! Багатьма рухає те, що колись їх хтось принизив, образив, і вони хочуть тепер усім довести, чого варті! Такі люди люблять згадувати, роздмухувати вогнище свого болю — своєї рушійної сили. Незагоєна рана минулого — це зона атаки диявола. Це найкращий ґрунт для гіркого коріння, яке принесе плоди в майбутньому.

Якщо людина отримує зцілення від минулого й відразу не за-

повнить себе чимось Божим, то рано чи пізно знову заповнить гріховним. «Коли дух нечистий виходить з людини, то блукає місцями безводними, відпочинку шукаючи, але, не знаходячи, каже: Вернусь до хати своєї, звідки я вийшов. А як вернеться він, то хату знаходить заметену й прибрану. Тоді він іде та й приводить сімох інших духів, лютіших за себе, і входять вони та й живуть там. І буде останнє людині тій гірше за перше!» (Лк.11:24-26). Цей принцип Ісуса Христа стосується не лише духовної сфери, а й душевної.

Усі плодоносні території землі чимось зайняті — або добрими рослинами, або бур'янами. Так само й серце людини. Викорчавши зле, обов'язково потрібно відразу засіяти добрим. Якщо рушійною силою людини не стане щира любов до Бога й ближніх, то дуже часто для неї останнє буває гірше від першого.

Сергій ВІТЮКОВ

КРОСВОРД

По вертикалі:

1. Місто на побережжі Лікії. 2. Місто, збудоване синами Гада. 4. Ставок, у якому вмився незрячий і прозрів. 5. Євангеліст. 8. Єгипетська кара. 9. Хвороба Наамана. 10. Гора, з якої благословляли Ізраїль. 15. Вулиця в Дамаску, на якій був Савл у домі Юди. 16. Місто, у якому жив Ахімелех. 17. Сестра Мойсея. 20. Сирійський воєначальник. 21. Син Гамана.

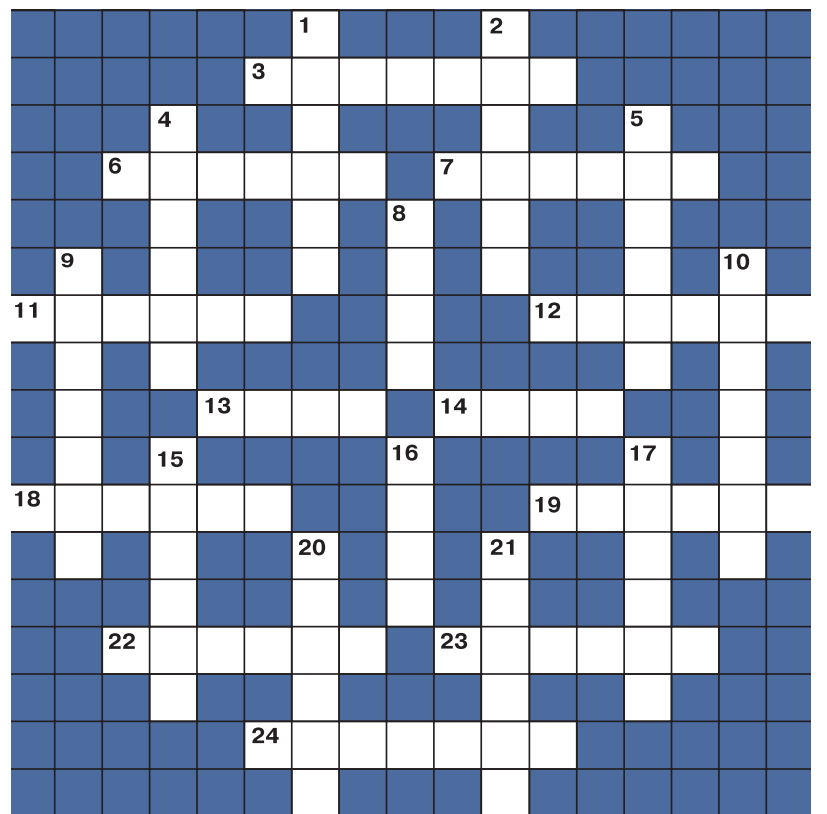
По горизонталі:

3. Плід Духа. 6. Ідол, привезений у Самарію. 7. Гора, до якої пристав ковчег Ноя. 11. Місто, у якому Павло оздоровив Євтиха. 12. Друг Йова. 13. Місто, у яке Дух Божий приніс Пилипа. 14. Слово, написане кистю руки на стіні. 18. Йому дали ім'я Авед-Него. 19. Міра довжини в 600 стоп. 22. Диякон єрусалимської церкви. 23. Святий у Колосах, якого вітав Павло. 24. Втрата духовних та фізичних сил.

Відповіді на кросворд, розміщений у №2 (лютий), 2026 р.

По вертикалі: 1.Гілбоа. 2.Наїн. 3.Ісає. 4.Митник. 7.Аднах. 8.Херет. 10.Ангел. 14.Пагав. 15.Емімма. 18.Естер. 19.Потоп. 21.Арпад. 23.Состен. 24.Сарана. 27.Асаф. 28.Авів.

По горизонталі: 5.Нісан. 6.Яспис. 9.Надія. 11.Гедєон. 12.Сивина. 13.Кедр. 15.Ефес. 16.Ахзів. 17.Лідія. 20.Ісав. 22.Азот. 25.Легіон. 26.Каріот. 27.Авана. 29.Гєхаз. 30.Лівна.

Виходить щомісяця

Засновники: РО Християнська місія «ГОЛОС НАДІЇ»,
обласна Пресвітеріська рада церков ХВЄП Волині.

Тираж: 4500 примірників
Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.

Редактор: Юрій ТРОЦЬ

Адреса: вул. Княгині Ольги, 14а, м. Луцьк, Україна, 43024

Телефон: +380675966118

E-mail: golosnadiyi@gmail.com

www.voice.org.ua

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується безкоштовно
Пожертви на газету надсилайте: Релігійна організація «Християнська місія «Голос надії»
Розрахунковий номер: UA65305299000026008020806717,
в Приватбанку м.Луцька. Код 13359754,
або на картковий номер: 4246 0010 0967 0211
з поміткою: «Пожертвування»
Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються
Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються
При передруку матеріалів посилання на газету
«ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове

Віддруковано: видавництво «А-Прінт», м.Тернопіль, тел.(0352)-52-27-37, http://a-print.com.ua
Замовлення № 683